

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Sex aliæ causæ adjunguntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

§. III. Sex alia causa adjuvantur.

I. Crucis supplicium membris omnibus suum cuique tormentum attulit. Quia apud Dominum multa & copiosa apud eum redemptio, copiosissima multa & magna nimis misericordia. Et quid aliud Christus in cruce pronuntiavit, quam amantissimum illud: Totus sum vester; vobis membra mea omnia laborant & patiuntur. Filii charissimi, vos semper mecum estis, & omnia mea vestra sunt. Vobis patior, vobis doleo, vobis morior.

Interrogatur nonnumquam aeger, quâ potissimum parte morbus infestet. Non raro hoc responsi redditur: Membris omnibus; ubique sævit dolor. Idem reverâ Christus crucifixus de se potuit affirmare: Dolores summâ mea omnia membra cruciant: Non est dolor doli mei similis: Attendite & videte.

II. Crux plenitudinem mysteriorum continet. Quod beatus Paulus explicans. Vt positis, inquit, comprehendere cum omnibus sensibus, quæ sit latitudo, & longitudo, & sublimitas, & profundum; scire etiam supereminentem scientia charitatem Christe, ut impleamur in omnem plenitudinem. Hunc abditissimam scientia librum, quem Dominus Jesus crucifixus submet sanguine scripsit, nemo sanctorum hominum evolvit totum, nemo unquam omnia illius arcana comprehendit intelligentiâ. Hæc olim omnia nosse ac penetrare, pars erit nostræ beatitudinis. Joanne teste: Videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt. Neque tantum videbimus eum, sed omnia ita compuncti mysteria penetrabimus.

III. Supplicium crucis Christus pertulit, ut & cruce velut è cathedrâ Christianæ perfectionis formulam nos doceret vel ipso crucis aspectu. Totius doctrinæ hujus compendium est CRUCIFIGI, hoc est, in rebus omnibus promptè ac toleranter aliquid pro Christo pati. Quod dilucidissime Paulus pronuntians, Qui Christi sunt, inquit, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis. Vita Christiani hominis quid est? CRUCIFIGIO. Si quid subinde miscatur jucundi, mera est refectiuncula ad perferenda plura & graviora.

Pelagius interpres Græcus memorat senem à religioso juvene interrogatum, quid faceret, ut salvus fieret. Senex, ut ipis etiam oculis saluberrimam præceptionem imponeret, lumbo suo arcibus strinxit, & pallium, quo induebatur, ex humeris desuere permisit, denique utrumque brachium expandens; Ita, inquit, & rebus caducis nudi, & omnibus vitis crucifigi sumus.

IV. Nos ad lignum venditos & perditos ex toto, ad lignum voluit Servator reparare. Siquidem cælestis Pater salutem humani generis in ligno crucis constituit, ut unde mors oriebatur, inde vita resurgeret, & qui in ligno vinebat, in ligno quoque vinceretur. Et Adamus, & Christus ad arborem adhæsit, sed eventu longè diffimillimo; ille suo suorumque exitio arborem, ut peccaret, adiit; iste suo suorumque triumpho ad arborem, ut peccata expiaret, se affigi permisit. Si enim, inquit Paulus, in unius delicto mors regnavit per unum, multo magis abundantiam gratiæ, & donationis, & justitiæ accipientes in vitâ regnabunt per unum Jesum Christum. Igitur sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic & per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ. Sicut enim per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita & per unius obedientiam, justî constituti sunt multi. Verè ubi abundavit delictum, superabundavit gratia.

V. Per crucem in altum extolli voluit Christus aëri purgandio. Etenim suam elementis omnibus sanitatem impertit. Annis triginta quatuor terram obambulavit, obambulavit & aquas atque maria; in Jordane stetit; igne sanctum Spiritum misit, aërem morte purgavit, & aërias inde potestates præcipitavit. In Africâ, quod

A Justus Lipsius narrat, id moris incolæ servarunt, quandoquidem tigrides & leones sæpius viatorem minus armatum lacerassent, ut vicini per vias erigerent cruce, inque is appenderent leones aliis terrore. Diabolos Petrus leones nominans, Adversarius vester diabolus; inquit, tamquam leo rugiens circuit querens quem devoret. Hi leones iter ad cælum sapientes occuparunt, & viatorum sanè plurimos lacerarunt. His coërgendis Christus leo de tribu Judâ in cruce seipsum voluit suspendi, in terrorem & fugam tot immanium belluarum. Hoc ipsi Christo credimus, Nunc judicium est mundi; nunc princeps hujus mundi ejicietur foras.

VI. Tormenta crucis toleravit, ut monstraret orbi, neque se majora posse facere, neque nos majora petere. Reverâ torum se nobis dedit, ut nos ipsi redderemus totos. Amavit tam ardentè, ut amaretur. Reciproca est amor divinus. Amari vult Deus, qui nos posse facere amat. En amantem & obedientem Dei Filium. Hanc formidabilem tormentorum seriem ad Patris nutum, amore nostrum omnium obedientissimè pertulit. Testatur ipse: Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Hic pendeo spectaculum orbis & ludibrium, hic infanda patior, hic morior, quia sic Pater meus mandavit.

Ita Dominus Jesus in cruentâ cruce, in gelido aëre, in extremâ paupertate nudus expiravit. Nil eorum contigit, de quibus nos assiduè altercamur. Nostræ sunt voces: Mea est hæc terra herbis & floribus vestita, mea est hæc aqua piscibus frequentata: meus est hic ignis huic usui destinatus. Quis dicit, Meus est hic aër? Ergo in aëre, qui communis est omnibus, vult mori Christus; hic prædurum habet lectulum & angustissimum; pro cervicali spinas, pro plumcis pulvillis clavos, spongiam pro poculo, acetum pro cretico; summam nuditatem pro tegumento. Hic est ille vir, hic est, quem digito monstrat Isaias, vir dolorum, & sciens infirmitatem nostram, despectus novissimorum virorum. Ergo sursum oculos, sursum & corda ad hunc virum in aëre pendentem, qui vel ideo etiam in cruce mori voluit, ut oculos nostros ad fluxa terræ dejectos ad se erigeret, & assuefaceret ad altiora spectanda, verumque iter ad cælum monstraret.

Vide igitur arcum, & benedic eum qui fecit illum. Bernardus digitum ad hanc Iridem intendens, monstrat Christum singulos his verbis alloquentem: O homo! vide, quæ pro te patior; non est dolor, sicut quo crucior. Ad te clamo, qui pro te morior; vide pœnas, quibus afficio, vide clavos, quibus confodio; vide & respice.

§. IV. Christus crucifixus cum iride in pluribus confertur.

IRIS cælum & terram attingit, nec ferè ultra tria miliaria cernitur. Hæc à nobis mille centenis viginti quinque miliaribus, seu gradibus octodecim distat. Iris opposita semper est soli, cujus & calorem frangit. Plures esse possunt eodè tempore, ad occasum una, ad ortum altera, sole medio. Et in uno quidem loco tres cerni possunt, ita tamen, ut una debilior alterâ, & colores videantur inversi, prout fieri solet in speculo, quod dextram mutat sinistra. Lunæ iris rarissima, & quod Aristoteles docet, vix semel iterumque annis quingentis cernitur. Si altus sit sol, humilis est iris; si alta iris, depressior est sol. Ajunt, qui Opticen docent, autumno brevissimis diebus sæpe qualibet horâ iridem spectari. Iris plerumque pluviam portendit. Quod Annæus Philosophus adstruens, Arcus, inquit, meridie ortus, magnam vim aquarum vehit; circa occasum rorabit. Iris decreto Dei significat eluvionem orbis non amplius repetendam. Hoc Deus Noëmo pollicitus. Arcum meum, inquit, ponam in nubibus, & erit signum fœderis inter me & inter terram: & non erunt ultra aquæ diluviis ad delendam universam carnem.